

Posolstvo Svätého Otca Františka na Svetový deň misií 2019

Pokrstení a poslaní: Kristova Cirkev na misiách vo svete

Drahí bratia a sestry,

požiadal som celú Cirkev, aby v októbri 2019 prežívala mimoriadnym spôsobom misijný rozmer a pripomenula si tak sté výročie promulgácie apoštolského listu *Maximum illud* pápeža Benedikta XV. (30. november 1919). Prorocká jasnozrivosť jeho apoštolskej iniciatívy mi potvrdila, aké je aj dnes dôležité obnoviť misionárske úsilie Cirkvi, dať silnejší evanjeliový dôraz na jej poslanie ohlasovať a prinášať svetu spásu umučeného a vzkrieseného Ježiša Krista.

Názov tohto posolstva je rovnaký ako téma misijného októbra – *Pokrstení a poslaní: Kristova Cirkev na misiách vo svete*. Slávenie tohto mesiaca nám v prvom rade pomôže znovu nájsť misijný zmysel nášho spojenia s Ježišom Kristom vo viere, ktorú sme v krste dostali ako nezaslúžený dar. To, že prináležíme Bohu ako jeho deti, nikdy nie je len individuálnou záležitosťou, ale vždy ide o cirkevnú skutočnosť: zo spoločenstva s Bohom – Otcom, Synom a Duchom Svätým – sa rodí nový život, na ktorom máme účasť spolu s mnohými inými bratmi a sestrami. A tento Boží život nie je predajným tovarom – neusilujeme sa o prozelytizmus – ale je bohatstvom, ktoré treba ďalej darovať, deliť sa oň a hlásať ho: to je zmysel misií. Zadarmo sme tento dar dostali a zadarmo sa s ním podelíme s každým (porov. Mt 10, 8), nikoho nevyklučujúc. Boh chce, aby všetci ľudia boli spasení, keď spoznajú pravdu a zakúsia jeho milosrdenstvo prostredníctvom Cirkvi, univerzálnej sviatosti spásy (porov. 1 Tim 2, 4; 3, 15; Druhý vatikánsky koncil, dogmatická konštitúcia *Lumen gentium*, 48).

Cirkev plní svoje misijné poslanie vo svete: viera v Ježiša Krista nám umožňuje hľadiť na svet Božími očami a srdcom, aby sme všetky veci videli v správnej perspektíve; nádej nás otvára večným perspektívam Božieho života, na ktorom sa reálne podieľame; láska, ktorej predchuť zakúšame vo sviatostiach a bratskej láske, nás pobáda ísť až na kraj zeme (porov. Mich 5, 3; Mt 28, 19; Sk 1, 8 Rim 10, 18). Cirkev, ktorá „vychádza“ až do najodľahlejších kútov sveta, si vyžaduje neustále a trvalé misionárske obrátenie. Koľko svätých, koľko žien a mužov viery nám svedčí a ukazuje, že takáto bezhraničná otvorenosť, toto milosrdné vychádzanie na naliehavý popud lásky a jej vnútornej logiky daru, obety a bezodplatnosti

(porov. 2 Kor 5, 14 – 21), je možné a uskutočniteľné! Ten, kto hlása Boha, musí byť Božím človekom (porov. apoštolský list *Maximum illud*)!

Toto misijné poslanie sa nás osobne dotýka: ja som vždy misiou ty si vždy misiou; každý pokrstený a pokrstená je misiou. Kto miluje, je vždy v pohybe; je hnaný von zo seba, je priťahovaný a priťahuje druhých, daruje sa druhému a buduje vzťahy plodiace život. Pokiaľ ide o Božiu lásku, nikto nie je neužitočný či bezvýznamný. Každý z nás je misiou vo svete, pretože každý z nás je plodom Božej lásky. I keby môj otec a moja matka zradili lásku klamstvom, nenávisťou a nevernosťou, Boh nikdy nevezme dar života späť. Od večnosti je každé jeho dieťa určené mať účasť na jeho božskom a večnom živote (porov. Ef 1, 3 – 6).

Tento život dostávame v krste, ktorý nám zaisťuje vieru v Ježiša Krista, víťaza nad hriechom a nad smrťou, obnovuje nás na Boží obraz a podobu a zapája nás do Kristovho tela, ktorým je Cirkev. V tomto zmysle je teda krst skutočne nevyhnutý na spásu, pretože nám garantuje, že sme vždy a všade synovia a dcéry, nie siroty, cudzinci alebo otroci v Otcovom dome. To, čo je v prípade kresťanov sviatostnou skutočnosťou – ktorej naplnením je Eucharistia – ostáva povolaním a určením pre každého človeka, ktorý čaká na obrátenie a spásu. Krst je totiž uskutočneným príslubom Božieho daru, ktorý robí z človeka syna a dcéru v Synovi. Sme deťmi našich prirodzených rodičov, ale v krste nám bolo darované pôvodné otcovstvo a pravé materstvo: nemôže mať Boha za Otca ten, kto nemá Cirkev za matku (sv. Cyprián, *De unitate Ecclesiae*, 6).

Naše poslanie je teda zakorenené v Božom otcovstve a materstve Cirkvi, pretože v krste je zahrnuté poslanie, ktoré Ježiš vyjadril vo svojom veľkonočnom príkaze: ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás, plných Ducha Svätého, pre zmierenie sveta (porov. Jn 20, 19 – 23; Mt 28, 16 – 20). Kresťan je za toto poslanie zodpovedný, aby nik neostal bez ohlasovania o svojom povolaní k adoptívnemu synovstvu, aby bol každý uistený o svojej osobnej dôstojnosti a vnútornej hodnote každého ľudského života od jeho počatia až po prirodzenú smrť. Keď šíriaci sa sekularizmus výslovne či prostredníctvom kultúry odmieta aktívne Božie otcovstvo v našich dejinách, bráni tak autentickému univerzálnemu bratstvu, ktoré sa vždy prejavuje vo vzájomnom rešpektovaní života každého človeka. Bez Boha Ježiša Krista sa každý rozdiel redukuje na pekelnú hrozbu, ktorá znemožňuje akékoľvek bratské prijatie a plodnú jednotu ľudského rodu.

Univerzálne určenie spásy, ktorú nám Boh ponúkol v Ježišovi Kristovi, viedlo Benedikta XV. k požiadavke prekonať akúkoľvek nacionalistickú a etnocentrickú uzavretosť, akékoľvek obmedzovanie hlásania evanjelia koloniálnymi mocnosťami, ich ekonomickými a vojenskými záujmami. Vo svojom apoštolskom liste *Maximum illud* pápež pripomenul, že Bohom chcená

univerzálnosť poslania Cirkvi si vyžaduje vyjsť z exkluzivistickej príslušnosti k vlastnej krajine alebo vlastnému etniku. Otvorenie kultúry a spoločnosti voči spasnej novosti Ježiša Krista si vyžaduje prekonať každú nenáležitú etnickú a cirkevnú uzavretosť. Aj dnes Cirkev naďalej potrebuje mužov a ženy, ktorí v sile svojho krstu veľkodušne odpovedia na povolanie vyjsť zo svojho domu, svojej rodiny, svojej vlasti, svojho jazyka, svojej miestnej cirkvi. Sú poslaní k pohanom, do sveta, ktorý ešte nie je premenený sviatosťami Ježiša Krista a jeho svätej Cirkvi. Ohlasovaním Božieho slova svedčia o evanjeliu a slávia život v Duchu Svätom, pozývajú na obrátenie, krstia a ponúkajú kresťanskú spásu. Robia to rešpektujúc osobnú slobodu každého a v dialógu s kultúrami a náboženstvami národov, ku ktorým sú poslaní. *Missio ad gentes* – ktoré je pre Cirkev vždy nevyhnutné – takto zásadným spôsobom prispieva k trvalému procesu obrátenia všetkých kresťanov. Viera v Ježišovu Veľkú noc, cirkevné poslanie prijaté v krste, geografické a kultúrne vychádzanie zo seba a z vlastného domu, potreba spásy od hriechu a oslobodenia od osobného a sociálneho zla si vyžadujú misie až po samý kraj zeme.

Prozreteľnosťná zhoda so slávením mimoriadnej synody o cirkvách v Amazónii ma vedie k tomu, aby som zdôraznil, že poslanie, ktoré nám Ježiš zveril spolu s darom jeho Ducha, je aj pre tieto krajiny a ich obyvateľov stále aktuálne a potrebné. Nové Turíce otvárajú brány Cirkvi dokorán, aby nijaká kultúra neostala uzavretá sama v sebe a nijaký národ nebol izolovaný, ale otvoril sa pre univerzálne spoločenstvo viery. Nech nikto neostane uzatvorený vo vlastnom ja, v egocentrizme vlastnej etnickej a náboženskej príslušnosti. Ježišova Veľká noc láme úzke hranice svetov, náboženstiev a kultúr a pozýva ich rásť v rešpekte voči ľudskej dôstojnosti, v čoraz plňšom obrátení sa k pravde vzkrieseného Pána, ktorý dáva pravý život všetkým.

V tejto súvislosti mi prichádzajú na um slová pápeža Benedikta XVI., ktoré povedal na začiatku nášho stretnutia latinskoamerických biskupov v Aparecide v Brazílii v roku 2007, s ktorými sa stotožňujem a ktoré použijem: „Čo znamenalo prijatie kresťanskej viery pre národy Latinskej Ameriky a Karibiku? Pre ne to znamenalo poznať a prijať Krista, neznámeho Boha, ktorého ich predkovia – bez toho, aby si to uvedomovali – hľadali vo svojich bohatých náboženských tradíciách. Kristus bol Spasiteľ, po ktorom v tichosti túžili. Znamenalo to tiež, že prijali s vodou krstu Boží život, ktorý z nich spravil adoptívne Božie deti; prijali aj Ducha Svätého, ktorý prišiel, aby oplodnil ich kultúru, očistil ju a rozvinul mnohé semená, ktoré do nej vložilo vtelené Slovo, nasmerujúc ich na cesty evanjelia. [...] Božie Slovo, ktoré sa v Ježišovi Kristovi stalo telom, sa stalo aj dejinami a kultúrou. Utopický nápad vrátiť a oživiť predkolumbovské náboženstvá, oddeliac tieto národy od Krista

a univerzálnej Cirkvi, by nevedol k pokroku, ale k úpadku. V skutočnosti by to bola regresia do historického obdobia ukotveného v minulosti“ (Príhovor na úvodnom zasadaní synody, 13. mája 2007: *Insegnamenti* III,1 [2007], 855-856).

Márii, našej Matke, zverujeme poslanie Cirkvi. V zjednotení so svojím Synom sa Panna už od jeho počatia dala do pohybu a nechala sa úplne vtiahnuť do Ježišovho poslania; toho poslania, ktoré sa pod krížom stalo aj jej poslaním, v ktorom ako Matka Cirkvi spolupracuje na zrodení nových Božích synov a dcér v Duchu a vo viere.

Chcel by som uzavrieť pár slovami o Pápežských misijných dielach, ktoré sú už v *Maximum illud* spomínané ako misionársky prostriedok. PMD slúžia univerzálnej Cirkvi ako celosvetová sieť, ktorá pomáha pápežovi v jeho misijnom úsilí modlitbou – ktorá je dušou misií – a podporou charitatívneho cítenia kresťanov v celom svete. Pomáhajú pápežovi pri evanjelizácii miestnych cirkví (Dielo šírenia viery), pri formácii miestneho kléru (Dielo sv. apoštola Petra), pri výchove misionárskeho povedomia u detí v celom svete (Misijné dielo detí) a pri misijnom formovaní viery kresťanov (Pápežská misijná únia). Opätovne zdôrazňujem svoju podporu týmto dielam a želám si, aby mimoriadny misijný mesiac október 2019 prispel k obnove ich misijnej služby pre môj úrad.

Misionárom a misionárkam, všetkým, ktorí sa z moci svojho krstu akýmkoľvek spôsobom podieľajú na misionárskom poslaní Cirkvi, udeľujem zo srdca svoje požehnanie.

Vo Vatikáne 9. júna 2019, na sviatok Zoslania Ducha Svätého

FRANTIŠEK